

«Ουδένολευντειλ».....

Τό «Νάν-Χαί» έσπευδε τώρα μ' όλη τήν ταχύτητά του στόν τόπο τού άτυχήματος. Μπροστά στό καθήκον του, ό Σήλνις έιχε ξεχάσει έαφνικά όλο τό παλιό μίσος του. Κι' όταν τέλος έφθασε κοντά στό πλοίο πού κινδύνευε, έδωσε σύντομες και σαφείς διαταγές.

Με άράφιαστη άγωνία, ό Σήλνις παρακολούθησε τό ρέιμο τού σχοινού και τό θέσιμο τού κινδυνεύοντος πλοίου. Κι' όταν με φωτεινά σήματα, τό «Ουδένολευντειλ» έδοποίησε πώς ήταν έτοιμο, τότε άρχισε ή πάλη με τά μανιασμένα κύματα. Τό μικρό «Νάν-Χαί» τραβούσε με όλη του τή δύναμη!

Ό ρυθμικός χτύπος τών μηχανών άκούγόταν σαν τό δυνατό χτύπο τής καρδιάς ενός άγωνιστού, πού παλεύει άπεγνωσμένα. Τό πλοίο δλόκληρο τρανταζόταν στην ύπερτάτη προσπάθειά του. Θά έθγαινε τάχα νικητής ως τό τέλος; *Ήταν άδύνατον ν' άντιληφθούν άν προχωρούσαν... Τό πλοίο με τό φοβερό τρανταγμά του, δέν έπέτρεπε στη βελόνα τής πυξίδας νά δείξει τήν πορεία του.

-Κερδίζουμε; ρώτησε ό Σήλνις σέ λίγο.

-Είμαστε στάσιμοι! τού άπάντησαν.

-Ρωτήστε πού βρίσκονται τά ναυαγιστικά; **διέταξε** ό Σήλνις τόν άστυματιστή.

*Ή άπάντησις ήρθε άμέσως. Για νά φτάσουν τά ναυαγιστικά, χρειάζονταν δυό ώρες άκόμα..

-Θά βαστούσε τάχα άντιές ως δύο ώρες τό «Νάν-Χαί»;

Γιά μιά στιγμή μάλιστα φάνηκε πώς ή θάλασσα θά έθγαινε νικητριά στην άνισο αυτή πάλη. Κι' από τή γέφυρά του ό Σήλνις φώναξε:

-Δώστε όλη τήν ένταση!... Κουράγιο!...

*Ακόμα μιά ώρα!... Μισή ώρα!... Τό «Νάν-Χαί» γόγγυζε κάτω από τή φοβερή ένταση τών μηχανών του... Λίγα λεπτά άκόμα και έαφνικά άκούστηκε μιά φωνή!

-Πλοίο!!! *Ήταν τό ναυαγιστικό «Σαλθατάρ»!

*Όλη τή νύχτα τό δυό πλοία μαζί ρυμουλκούσαν τό Ουδένολευντειλ. Κι' όταν ρόβισε ή αύγή, βρισκόντουσαν σέ δυό χιλιομέτρων άπόστασι από τή έληρά.

Ό Σήλνις, άποκαμωμένος, κοιμόταν βαθειά στην καμπίνα του, όταν ένα πλοιάριο από τό «Ουδένολευντειλ» πλεύρισε στό «Νάν-Χαί». Δυό άτομα άνέβηκαν έπάνω στη γέφυρα, ένας άνδρας και μιά γυναίκα. Ζήτησαν νά τους οδηγήσουν άμέσως στην καμπίνα τού πλοιάρχου.

-Είμαι ό ύποπλοίαρχος τού «Ουδένολευντειλ», ειπε ό άξιωματικός στόν ύποπλοίαρχο Ντέρμπουσαίρ, δομαζόμενος Χαμπτον.

Ό Ντέρμπουσαίρ τούς ώδήγησε στην καμπίνα τού Σήλνις. *Ή νέα έπρεξε κοντά του κι' έσκυψε πάνω στόν κοιμισμένο πλοίαρχο. *Άμέσως φώναξε χαρούμενη:

-Αυτός είναι!!!...

Διακριτικά ό Χαμπτον θγήκε από τήν καμπίνα τού πλοιάρχου κι' έκλεισε πίσω του τήν πόρτα, τή στιγμή πού ή νέα ριχνόταν στην άγκαλιά του Σήλνις.

Και τότε ό Χαμπτον εξήγησε στόν Ντέρμπουσαίρ, ό όποιος έιχε παρακολουθήσει σαστισμένος τή συνάντησι..

-*Αν δέν τύχαινε νά συναντήσω τόν Σήλνις στη Σιγκαπούρη, πάνε τρείς μήνες τώρα, ή Μαίρη Πρέστον ή μηνηστή του, δέν θά βρισκόταν τώρα στην άγκαλιά του. Ταξίδευσε με τό πλοίο μας, για νά πάη νά τόν συναντήσει εκεί κάτω... *Α: Τι παράξενα πού είναι τά παιχνίδια της τύχης! Νά σκεφθ ή κανείς πώς, αυτός, μάς ρυμουλκούσε όλη τή νύχτα! Εύτυχώς, πού ό καπετάνιος μας, σκέφθηκε νά ρωτήσει τόν άστυματιστή σας τ' όνομα τού σωτήρος μας. Ό Σήλνις έκανε τήν τύχη του άπόψε! Μά τού άξίζει!... Θά πάρη γενναία άμοιβή, όχι πειά για τή ρυμούλκησι, άλλα για τή σωτηρία μας... Θά είμαστε όλοι χαμένοι, άν έπρεπε νά περιμένουμε τό «Σαλθατάρ».

*Ότσοσ, ό Σήλνις ούτε ειχε σκεφθ ή καν πώς θά έπερνε άμοιβή.

Καθόταν τώρα στην κοκέττα του, και σαστισμένος άκόμα από τήν άνέλπιστη εύτυχία του, κούταζε με λατρεία τή μηνηστή του.

-Ποιός θά τό έλεγε πώς έσύ θά μάς έσωζες, Ρόμπερτ! έλεγε ή νέα.

-*Αποψε έπαιξα τήν τύχη μου... *Έπαιξα κορώνα ή γράμμαται! Ό Θεός με βοήθησε, αγαπημένη μου, και κέρδισα! άπάντησε ό Σήλνις με βαθειά συγκίνησι, καθώς έσφιγγε τή νέα στην άγκαλιά του.

ΞΕΝΟ! ΠΟΙΗΤΑ!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

I

Μάτι με μάτι σε θωρώ,
Έεγνώ και λότη μου και πόνο.
Φιλώ τά χείλια σου; Θωρώ
Έσαναγεννιέμαι, ξαναγεννιάω.
Στ' άσπρη σου στήθια άκού-
(μυώ);

Ό ούρανός έμπρός μου άνοι-
(γει)
Μου λές άγάλια; Σ' άγαπάω;
Κλαίω... τό δάκρυ μου με πνί-
(γει).

II

Στέκουν ψηλά στόν ούρανό
Τ' άστέρια καρφωμένα,
Και γρόνια τώρ' άμέτρητα
Κυττιοδιότα έρωτευμένα
Μιλούν μιά γλώσσα μουσική,
Γλώσσα χαριτωμένη..

Κανείς άπ' όλους τούς σοφούς
Δέν τή καταλαβαίνει.
Έγώ τήν έξεσκόλησα,
Και τή μιλώ νεράκι!
Γιατ' είχα δάσκαλο καλό-
Τ' άρώτι της προσωπάκι.

III

Κουτός ό κόσμος, άχι! κουτός
(πολύ).
*Έχάλασε και τί λαλεί δέ ξε-
(ρει),
Και λέει για σένα...λέει, χυρ-
(σό πουλί),
Πώς ή κακία σου δέν έχει ταί-
(ρι).

Κουτός ό κόσμος, άχι! κουτός
(πολύ).
Μιλεί για σένα δίχως νά σε
(ξέρη).
Πού θάζεις ό νοός του ένα σου
(φιλί),
Κι' όλη τή γλύκα του, χυσό
(μου ταίρι).

IV

Νάξεραν τά λουλουδάκια,
*Ή καρδιά μου πώς πονεί,
Θά εδάκρυσαν μαζί μου,
Νά μου γιάνουν τή πληγή.
Νάξεραν τά άηδονάκια,
Πώς είμ' άρρωστος θαιρειά,
Θά μου τραγουδήσαν όλα
Εύθυμη παρηγοριά

Νάξεραν ψηλά τ' άστέρια
Πόσο καίω και πονώ,
Θάπεφταν νά μου μιλήσουν
Κάτω από τόν ούρανό.
*Αχι! κανένα δέν τό ξέρει.
Και τό ξέρει μόνο μιά..
Κείνη ποδάκαμ κομμάτια
Τή φτωγή μου τήν καρδιά

V

Μιά νηά ένας νηός άγάπησε
Κ' εκείνη άλλον άγαπά.
Ό άλλος παίρνει άλλη,
Στεφάνι νά τής θάλει,
*Ή νηά από τό πείσιμα της
Παίρνει τόν πρώτο ποτύχη.

Τού νηού τού θαυροφάνη,
Και πέφτει νά πεθάνη.
Είπ' ιστορία παλαιά,
*Άλλά πολύ δέν πάλωσεν,
*Άλλοι σ' όποιον τή πάθη
-Ό άμοιρος! έχάθη.

VI

Μ' έψησαν, μ' έτυράνησαν
*Όσο μπερεί νά γείνη,
Αυτή με τήν άγάπη της,
Και με τήν έγτρα εκείνη.
Φαρμάκι μούθου στο ψωμί
Και στό νερό μου θάλει,

*Ή μιά με τήν άγάπη της,
Και με τήν έγτρα ή άλλη,
*Απ' όλες όμως πιο θαιρειά
Και πιο πικρή μου πέφτει,
Κείνη πού δέ μ' άγάπησε,
Κείνη πού δέ μ' έχτρέυτη.

VII

Είπ' τά τραγούδια μου φαμα-
(κεμμένα)
Πώς ήθελες άλλοιώς νά γίνη,
*Αφού μου έγυσεσ φαρμάκι
Στά στήθια σου, πού ήταν άν-
(θισμένα);

Είπ' τά τραγούδια μου φαρ-
(μακεμμένα),
Πώς ήθελες άλλοιώς νά γίνη;
Πού έχω φειδία στην καρδιά
(μου),
Κι' άπ' όλα μεγαλειότερο φαέ-
(να);

VIII

*Έκλαψα χθές εις τ' δνειρό
(μου!)
Είπα τό σώμα σου νεκρό,
Εξόπνησα, κ' έτρεχε τό δάκρυ!
Τό δάκρυ έτρεχε πικρό.
*Έκλαψα χθές εις τ' δνειρό
(μου!)

Είπα πώς ήμουν μοναγός,
*Έξόπνησα κ' έκλαψα! άκούη;
*Έκλαψα. Έκλαψα ό φαγογάς!
*Έκλαψα χθές εις τ' δνειρό
(μου!)
Είπα πώς σ' έχω στο πλευρό,
*Έξόπνησα...και κλαίω άκόμη,
*Ακόμη κλαίω σά μωρό.

IX

Μέσα στο δάσος περπατώ και
(κλαίω),
Με θλέπει ή τοίχλα στην έληρά,
Και λέει με ψηλή λαλιά:
Γιατί κλαίς έτσι, κακομοίρη;

Ρώτα τ' αδελφια σου τά χε-
(λιδίονα),
Ρώτα τά ήμεσα τουλιά,
Πού έχουεν ζεστή φωλιά
Στ'ής έρωμένης μου τό παρα-
(θύρι).